

שוק שחור

בקיסק על הר הכרמל קיים מעין שוק שחור... בעל הקיסק מסרב למכור את שבועונים אלא ללקוחות קבועים...

חקרנו בענין הקיסק מקבל מספר פסות מהדרוש לו בקשר להעולם הזה המצב הוא שהדרישה גדולה מההספק...

שאלה ופותרון

חברה היו חברים הגונים ועורו לי: גם אני מתנגדת לגיוס הבנות, אבל מכי ריחים אותי או מה לעשות?

דליה ס. תל-אביב. תוכלי להינשא לאיש.

גזרש ששונים

בקשר לגולאש של שעונים (העולם הזה) רצוני להסב את חשומת לב קוראי העולם הזה לסכנה שבאכילת בשר שימורים, ביחוד אם יש על הקופסה הכשר מטעם הרבנות...

השעונים קשים מאד לעיכול, ועלולים גם לקלקל את הקיבה. ליתר בטחון הייתי מציע לכל הרוצים לאכול בשר שימורים שיקפידו לאכול רק טרפה, ואז לא תהיה כל סכנה.

דניאל איררדו, ירושלים. האיש אחד יחטא ועל כל העדה תקצוף?

המעשיה בהברחת השעונים מזכירה לי את פרתו של דודי, שבלעה שנין כיס, והשעון המשיך ללכת בכרסה עד שנשחטה. הוא עצמו נשבע לי כי השעון הראה את השעה המדויקת חמש עשרה שנה אחרי שנבלע, אולי מפרות כאלה עשו את שימורי הבשר המובי רחים?

יונה גריגר, ת"א

דן וקציצות הזהב

אינני מבין מה אתם רוצים מ"דן" (העולם הזה) 665. קציצות של זהב אין הם אוכלים. ואם אין הם רעבים ללחם, האם הם אשמים בזה? הטעות שלכם היא שאתם רוצים להוריד את דרגת חייהם של הנהגים במקום לשאוף להעלות את דרגת חייהם של פועלים אחרים.

מזשה תבורה ת"א דרגת חייהם של נהגי "דן" על חשבון מי היא? המאמר שלכם על "דן" הוא טפשי. ראשית, אין לכם כל הצעה ממשית לתיר קון המצב. שנית, התחבורה איננה ענין למאמר סנטימנטאלי שנכתב (כפי שברור) בידי איש חסר כל מושג על הענינים. לדעתי אין כל פתרון לבעית התחבורה אלא הלאמה.

יהושע ב. רמת-גן. מלבד אנשי "דן" עצמם, למי יש מושג על מה שנעשה אצלם? טוב שבא מישלו להוקיע את "דן" ואת שאר הקואופרטיבים. בחסות ההסתדרות (ומשרד התחבורה) רובצים להם בעלי זכויות ומנצלים את הציבור, ואין איש מעז להגיד מה שהוא חש.

איש מפ"ם שאינו מתבייש בזה אם אינך מתבייש, מדוע ביקשתי להעלים את שמך?

כאלט ורגליים השופות הרפורטאזיה שלכם על הבאלט דה שאנו אליוה (העולם הזה) 665 היא דוגמה מצוינת של שונד. אין ברפרור טאו'ה שום דבר על אמנות, אלא רק רגלים השופות, — בשביל בני חמש-עשרה ובני חמישים.

יהודית מור, חיפה. באלט הוא תנועות. עוד לא היתה תמונה שתראה תנועה.

על האהבה"ק אבקש לדעת אם מעונינים אתם במסה "על האהבה" של גירום ק. גירום בתרגומי שלי.

חיים לוי, ירושלים. אין אנו מדפיסים תרגומים של דב רי ספרות. המדורות הספרותיים של העולם הזה" קודש ליצירה מסורתית.

קק"ד כנענית? אינני מאמין כי השורות "כנעניות" המצוטטות בביקורת על "בשבילי יחיד" (העולם הזה) 665 הן ציטאטה נכונה. האם הקרן הקיימת לישראל השתגע?

דוד מוזשיוף, יפו. ראה בספר עמודים 10 ו-11.

החלום לא נפסק מה הענינים ביחס לתחרות, מיבצע חלום" שהכרתם עליה לפני זמן מה. האם הפסיקו כבר הבנות לחלום? אם כן, מדוע לא תנסו לעשות את אותו העסק עם הבחורים? אותי על כל פנים מענין מאוד לדעת מה מסוגלות הבנות לחלום.

וריק משה. ראה בפנים.

זווי לב, חברת קיבוץ גן-שמואל. היא בת 18 שנה וחצי, ונולדה בווינה. הוריה עלו ארצה כשוזוי היתה בת ארבע, והצטרפו לקיבוץ גן-שמואל, שאז עוד היה בראשית ימיו. זווי סיימה את לימודיה במוסד החינוכי של הקיבוץ הארצי במסמר העמק. שם גילתה נטיות אמנותיות. בחזרה לגן-שמואל קיבלה חופשה של שנה להשתלם בריקוד ונגינה בתל-אביב. היא למדה ריקוד בסטודיה של יהודית אור רונשטיין, ונגינתה עם נבחרת הריקודנים מישראל שהשתתפו בפסטיבל הנוער בבודאפשט. עתה, עם גמר חופשתה, התגיסה זוי יחד עם כל קבוצתה מהקיבוץ. כאשר תשתחרר תחזור לקיבוץ ותקדיש את זמנה להדרכה ולימוד ריקודים עממיים — אחרי העבודה כמובן.

לקוראינו

מר קורא ממוצע יקר, הרינו מתכבדים להציג לפניך את — עצמך. במקרה זה שמך אריה ונסובר, ויש לך תכונות כאלה וכאלה. אבל אין אריה ונסובר התימר, וגם אנו לא נתימר. כי הוא אדם מיוחד. הוא רק בחור שקט, צנוע, השואף את שאיפותיו, במדה שיש לו, והולך לו בדרכו — במדה שאפשר לו.

כמה קוראים פנו אלינו ושאלו מדוע אין אנו מדפיסים צילומים של מאורעות ציבוריים. התשובה היא כי אנו מדגישים רק את המאורעות החשובים. לדוגמה: הכנסת היא מוסד חשוב, בלי ספק. אבל לולא אריה ונסובר וחבריו לא היתה כנסת ולא מדינה. אנו מסכימים עם אנא סיגרס, כי גורל הכלל הוא סיכום גורלם של פרטים, וגורלם של אריה ונסובר ובני גילו יקבע את גורלנו כולנו. לכן פתחנו בגליון זה בסדרה של רפורטזיות המנסות לגלות לאן פני הדור הצעיר. הראשונה בסדרה זאת היא הרפורטאזיה על הבחור העירוני — ואנחנו מקוים כי הוא טיפוסי. לא כל הבחורים נפצעו בקרב (הלואי להבא), ולא כולם קה צנועים. אבל מקוים אנו כי רובם אינם גרושים מהדוגמה שנטלנו.

שימונא אל לב: אנשים אפורים אלה, על תנאי עבודתם ושיכונם. על תחבורתם ומאכלם, וביחוד על שאיפותיהם לעתיד, הם שיקבעו את המחר. לא מלך, לא כהן, ואף לא נואם, כי אם אדם. באותו נושא דן הסוור "שבעת הימים", אלא שירד לגיל צעיר יותר. מי הם הבאים אחרינו? מי מוכן להמשיך? מה פרזופס? אורי אבנרי מביע הרעורים פסימיים. יודעים אנו את הסבות: עלם בן עשרים כיום היה פחות מכן שש כשפרץ המרד הערבי, ומאז לא ידע הנער תנאי שלום. הוא חונך על מאבק דמים. כל זה יודעים אנו. אבל הנוכל להסתפק בידיעה זאת? הנוכל לקבל את המצב בלי שאיפה לתקנו?

צ'לם המערכת, מקסים סלומון, הלך אל גיל גמור יותר. הוא פנה אל הילד. מקסים סלומון הוא צ'לם קולנוע במקצועו, ולפיכך הוציא מתחת ידיו סרט. אפשר אין אתם חשים את עומק רגשותיו של שלמה שרעבי. אם כן, אל תתוכחו על חוק החינוך. כי החינוך איננו רק הקצבי ומספרי. החינוך הוא הילדים ומה שאנו רוצים לעשות מהם. וזאטוסים אלה יש להם חיות משלהם ושאיפות משלהם, וגם נצחונות משלהם. כבד את ילדיך למען יאריכון ימיך על האדמה הזאת. אנו מקוים כי הדראמה הקטנה של האישיון הזעיר תגיע עד לב הקוראים.

שתי רפורטאזיות בגליון זה דנות במלחמה. הרפורטאזיה על הצוללות דנה בנושק אשר כמעט הכריע את מלחמת העולם הראשונה והשניה, ואולי יכריע את מלחמת העולם השלישית. כי מלחמת העולם השלישית לא תהיה בין מדינות אלא בין יבשות. בין מדינה למדינה עובר גבול; בין יבשת ליבשת חוצה אוקיינוס. המטוס יוכל להעביר הרס מעבר לים. אבל מלחמה איננה רק הרס. מלחמה היא הספקה וגם חיילים וגם ציוד. את אלה לא יוכל המטוס להעביר, ויצטרכו להשיטם על פני הים. והצוללת היא אשר תפתח את תסגור את דרך הים. (זכורנו כי גבולנו הפתוח כיום הוא ים!).

איסטנבול היא העיר הרובצת על גבולן של שתי יבשות, ועל אותו מיצר ים דק הפותח מעבר מן הים השחור לים התיכון. שליחנו המיוחד מכיא לנו בגליון זה את רשמיו מעיר זאת. מענין לזכור כי לפני שלוש שנים היה איסטנבול בירתנו. עתה ירדה הרבה מגדולתה. שוב אין היא בירה בכלל, אבל עודה נצבת במקומה, על צומת הדרכים בין מזרח ומערב ובין צפון ודרום.

עמוד 20 מוקדש הפעם לאותם יצורים אשר כה הבאישו את ריחם בחוסם הציבור — השליחים. הננו מתכבדים, בהודמנות זאת, להציג לפני הקוראים את צייר המערכת, דוש. דוש הוא, אולי, הטוב בקאריקאטוריסטים החיים בישראל כיום. יש לו עבר מגוון, אבל הוא עצמו מבכר להיות לפני הציבור בציוריו ולא בחייו הפרטיים. הננו מכבדים את רצונו ומשאירים לו את. הילה המסתורין.

בגליון זה תמצאו גם את תוצאות התחרות "מבצע חלום". הננו מברכים בזה את הרוכות ולאיתן שלא זכו, ובייחוד ביתר הצלחה בהזדמנויות הבאות. דוש, צייר מערכת "העולם הזה".

השער: צילום אדרה.